

Arrest

nr. 47 349 van 23 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN STEENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2009 en heeft zich op 20 november 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 maart 2010.

1.3. Op 8 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn van alawitisch geloof, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 februari 1980 in Gharziyé dorp, dat afhangt van de stad Baniyas in de provincie Tartoes. U verklaart uw militaire dienstplicht verricht te hebben van 1999 tot 2001 en tijdens uw dienstplicht chauffeur geweest te zijn van een generaal in Damascus. Na uw afzwaaien werkte u enkele maanden als boer en maakte dan kennis met een gepensioneerd kolonel die uit uw accent kon opmaken dat u alawiet was. U trad in dienst bij hem als chauffeur en werkte voor hem tot in 2007. Op 24 juli 2007 ontving u een telefoontje dat uw werkgever gestorven was. U vroeg enkele weken verlof aan zijn weduwe die daarmee akkoord was. Op 13 augustus 2007 werd u thuis gearresteerd door de militaire veiligheidsdienst. U werd meegenomen, geboeid en geblinddoekt. Wanneer u in een vertrek ondergebracht werd, werd u in uw blootje gezet en gedurende drie dagen kreeg u geen eten of drinken. U werd onderworpen aan geluidsmartelingen. Vervolgens werd u getransfereerd en kreeg u wat te eten. Nadien kwam men u ondervragen over de partij waar u zou bijhoren, over uw werkgever en wat de inlichtingen waren die u gegeven had aan de Israëli en welke de namen waren van de mensen die uw werkgever frequenteerden. U werd mishandeld en bleef voortdurend geblinddoekt. Vervolgens liet men uw verwondingen genezen en dreigde men u ermee dat u zou geëxecuteerd worden in geval u iets zou zeggen over wat er daar met u gebeurd was. U werd naar Baniyas gevoerd en vrijgelaten. U keerde naar huis terug en diende zich dan elke dag te gaan aanmelden bij de politieke veiligheidsdienst. Vervolgens nam officier M. (...) A. (...) contact met u op, iemand die indertijd bij uw werkgever kwam. Hij beweerde dat hij u vrijgekregen had maar dat hij u niet kon garanderen dat u vrij blijft en dat u het land diende te verlaten. Op 5 november 2009 trekt u naar Lattakia en vervolgens naar Kassab. Vervolgens trekt u op uw eentje de bergen van het grensgebied in en steekt alleen en clandestien de grens over. Iemand spreekt u aan met uw naam in Turkije en die persoon hielp u verder naar Izmir. U wordt dan een boot ingeholpen tot u hier ergens arriveerde, in een minibus werd gezet en weer afgezet. U verklaart zich vluchteling in België op 20 november 2009.

B. Motivering

Na uw gehoor op 22 maart 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel 'origineel Syrisch bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het enige document dat u uit Syrië meegenomen zou hebben, zou uw rijbewijs zijn. U laat na dit voor te leggen aan de asielinstanties en overhandigt het meteen aan de gemeente in ruil voor een Belgisch rijbewijs. U beweert bang geweest te zijn om uw Syrische rijbewijs te behouden en te vrezen dat iemand uw naam zou kennen. Op de vraag welke naam er dan op uw Belgische rijbewijs staat, dat daar toch ook uw naam op staat, bevestigt u maar stelt u dat het een Belgisch rijbewijs is. Het is dan ook bijzonder vreemd dat u stelt dat u bang bent dat iemand uw naam zou kennen daar waar die naam, theoretisch gezien, toch dezelfde naam zou moeten bevatten als wat op uw originele Syrische rijbewijs staat. Ook vreemd is het dat u oppert bang geweest te zijn om uw Syrische rijbewijs te behouden, maar wanneer u de trein neemt van uw centrum in Sint-Niklaas naar Brussel voor uw eerste interview, vertelt u alras aan een wildvreemde dat u van Syrië bent. U vertelt hem ook nog uw problemen en geheel toevalligerwijze kan deze persoon er dan voor zorgen dat er medische documenten voor u opgesteld worden door een Brusselse arts die het bewijs moeten aanleveren van uw jarenlange mishandelingen. Deze documenten vormen evenwel geen bewijs dat de letsels die erin besproken zijn het resultaat zouden zijn van de door u beweerde mishandelingen. U legde geen enkel ander document of bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas ondersteunt. Uw moeder zou uw identiteitskaart en paspoort zodanig verborgen hebben dat ze deze niet meer weet liggen. Op de vraag of u over een militair boekje beschikt, tracht u eerst het te doen voorkomen alsof er gevraagd werd naar uw militaire identiteitskaart, quod non. Wanneer u duidelijk gemaakt wordt dat het wel degelijk gaat over uw militaire boekje dat men normaal ontvangt na beëindiging van de legerdienst, kunt u slechts stellen dat ook dit bij uw identiteitskaart moet liggen (Gehoorsverslag CGVS, 22 maart 2010, pp. 9-10). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van een origineel bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Verder kunnen er een aantal bedenkingen worden gemaakt bij de door u beweerde reisweg. U beweert op uw eentje de bergen ingetrokken te zijn aan de grens met Turkije. U stelt alleen die bergen overgetrokken te zijn en de grens clandestien overgestoken te hebben. Wanneer u gevraagd wordt hoe u de weg daar kent, stelt u dat het de weg was die herders gebruiken en begint u meteen over wat anders om de aandacht af te leiden. Wanneer u toch nog eens gevraagd wordt hoe het komt dat u niet vergezeld was om de grens van Syrië naar Turkije over te steken, geeft u de vreemde uitleg dat als iemand u zou vergezellen men u ervan zou verdenken dat er iets was. Daarna geeft u nog een

enigszins bizarre uitleg over iemand die u aansprak met uw naam: "Het moet zijn dat M. (...) A. (...) het nodige gedaan had en zo wist die wie ik was". Op de vraag waar die persoon op u wachtte, stelt u niet zeker te zijn en vervolgens voegt u eraan toe dat hij u aan de grens opwachtte en u papieren gegeven heeft. U was erg hoog in de bergen en dan heeft u een afdaling gedaan en daar wachtte die dan op u. Op de vraag welke papieren hij u gegeven heeft, stelt u het niet te weten, het was in een vreemde taal. U beweert geen controle gehad te hebben om in Turkije binnen te komen. Op de vraag waar in Turkije u gearriveerd bent, antwoordt u de stad Adana. Deze stad ligt nochtans niet onmiddellijk aan de grens, u dient al een heel eind Turkije in te reizen vooraleer in deze stad aan te komen. Verder beweert u de boot genomen te hebben maar u kent de naam van die boot niet, noch onder welke vlag die voer, u weet evenmin in welke haven u ontscheept bent (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2010, pp. 14-16). U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Het volstaat niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. U beweert dat uw overleden werkgever ervan beschuldigd zou zijn een collaborateur te zijn, maar weet niet hoe dat komt. U weet niet waar u opgesloten zou geweest zijn. Uw ouders zouden niet eens de vrouw van uw werkgever gecontacteerd hebben. Op de vraag waarom niet, stelt u dat het simpele mensen zijn, hetgeen niet overtuigt daar het niet meer dan logisch is dat ze, gezien de omstandigheden, deze vrouw toch zouden proberen te contacteren en ze wel in de verschillende ziekenhuizen navraag naar u hebben gedaan. Op de vraag of uw ouders geen mensen met invloed kennen, beweert u dat jullie geen verantwoordelijken kennen die bij de staat werken. Wanneer tegengeworpen wordt dat uw vader ex-militair is, uw broer politiemann, dat twee schoonbroers van u in de oliesector werken en dat het niet aannemelijk is dat jullie als alawieten niemand met invloed kennen, geeft u het antwoord dat het de 'soennietmoslims' zijn die bij jullie profiteren, wat geen antwoord is op de vraag. Bij confrontatie met het gegeven dat mensen op de verantwoordelijke posten allemaal alawieten zijn, geeft u enigszins toe maar werpt u op dat mensen op hoge posten niet meer naar beneden kijken en er duizenden zijn die problemen hebben zoals u, die doodgaan van de honger, die alawiet zijn en niet durven protesteren. Het is algemeen bekend dat de alawieten de heersende elite van het land is, die de regering domineert en de militaire sleutelposities inneemt. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, bevindt zich in het administratieve dossier. Hoe dan ook kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat noch u, noch uw familie inspanningen hebben verricht om meer informatie omtrent uw problemen en omtrent de oorzaak van uw problemen te vergaren, wat toch wel de nodige verbazing wekt daar dit essentieel is om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken en correct te kunnen inschatten. Een appreciatie die nog onderstreept wordt door de vaststelling dat u, toen u vrijgelaten werd, geen advocaat bent gaan zien. De vriend van uw overleden werkgever die u opzocht, heeft u evenmin een verklaring gegeven voor uw arrestatie. U weet niet of deze vriend vervolgd wordt en evenmin weet u of anderen die uw overleden werkgever frequenteerden problemen kennen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2010, pp. 16-18). Gelet op het gebrek aan bewijsstukken betreffende uw vluchtrelaas, reisroute en identiteit en gelet op uw niet plausibele verklaringen, dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève koestert aangezien hij beschuldigd werd van collaboratie en van het beschikken over informatie betreffende de politieke activiteiten van zijn overleden werkgever en hij hiervoor van 13 augustus 2007 tot september 2009 werd ondervraagd en gefolterd. Verzoeker stelt dat "de elementen welke door het Commissariaat-generaal werden aangehaald (niet) volstaan (...) om de aanvraag van verzoeker als ongegrond af te wijzen" en hij betoogt "dat de argumentatie van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is", in het bijzonder wat betreft het niet bewijzen van zijn identiteit, zijn medisch document, zijn identiteitskaart en paspoort, zijn reisweg, de ondernomen pogingen door zijn familie, de informatie betreffende zijn werkgever en zijn geheugenproblemen. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan het risico te lopen op foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing gezien de reeds door hem overkomen gebeurtenissen. In zoverre verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen enkel origineel Syrisch bewijs kan neerleggen ter staving van zijn identiteit of nationaliteit, (ii) zijn medisch document geen bewijs vormt dat de besproken letsels het resultaat zouden zijn van de door hem beweerde mishandelingen en hij geen enkel ander document neerlegt ter staving van zijn vluchtrelaas, (iii) hij zijn reisweg noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen aannemelijk maakt, en (iv) het verbazend is dat verzoeker noch zijn familie inspanningen hebben verricht om meer informatie omtrent zijn problemen en de oorzaak van zijn problemen te vergaren.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Blijkens verzoekers verklaringen zoals weergegeven in het verhoorverslag, toegevoegd aan het administratief dossier, en zoals bevestigt in zijn verzoekschrift, is hij zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij beschuldigd werd van collaboratie met Israël, hij informatie zou geven aan Israël en omdat zijn overleden werkgever informatie zou hebben gegeven aan Israël (CGVS, p. 16), en hij hiervoor van 13 augustus 2007 tot september 2009 werd gedetineerd en hierover werd ondervraagd en gefolterd tijdens de verhoren.

2.5.1. Dat verzoeker echter twee jaar zou gedetineerd zijn op verdenking van staatsveiligheid ondermijnende activiteiten, zoals collaboratie met Israël, hetgeen een ernstig misdrijf is, zonder voor de rechter te verschijnen en dan plots tegen betaling en onder voorwaarde, dat hij zich elke dag moet aanmelden, wordt vrijgelaten is ondenkbaar en derhalve ongeloofwaardig, gelet op de algemeen gekende relaties tussen de Arabische landen, waaronder Syrië, en Israël. De Raad gaat ervan uit dat, gegeven de Syrisch-Israëlische context, verzoeker wel degelijk zwaar zou zijn gestraft indien de staatsveiligheid van oordeel was dat hij iets te maken had met collaboratie met Israël of informatie voor Israël, zelfs al was hij "maar" een chauffeur. Verzoeker legt ook geen enkel begin van bewijs neer van zijn aanhouding op 13 augustus 2007, zijn detentie tot september 2009 en zijn vrijlating onder

voorwaarde dat hij zich elke dag moest aanmelden. Waar verzoeker betoogt dat de politie zonder bevelschrift burgers kan oppakken en gevangenzetten zonder toestemming van een overste of een rechter en men na een onterechte opsluiting bij vrijlating geen bewijs van gevangenhouding krijgt, wijst de Raad erop dat dit enerzijds louter blote beweringen zijn en anderzijds verzoeker werd vrijgelaten onder voorwaarden, volgens zijn verklaringen, hetgeen er niet op wijst dat de staatsveiligheid van oordeel was dat verzoeker onterecht werd vastgehouden.

2.5.2. Ook de rest van verzoekers relaas is ongeloofwaardig. Zo is het, gelet op verzoekers verklaring dat hij zich moest aanmelden bij de staatsveiligheid / politieke veiligheidsdienst en aldus nog in het oog werd gehouden, niet geloofwaardig dat “een officier (...) die indertijd bij A.S.H. (*zijn werkgever*) kwam” en die “een zekere som heeft betaald” om verzoeker vrij te krijgen, het risico zal nemen om in het openbaar met verzoeker, die beschuldigd wordt van collaboratie, af te spreken. Het is overigens ook merkwaardig dat verzoeker op de uitnodiging zou zijn ingegaan van “iemand die belde die zei dat hij me wilde spreken”, nadat hij twee jaar zou zijn gedetineerd en gemarteld (CGVS, p. 13-14). Deze houding staat haaks op verzoekers bewering dat hij zeer bang was en vreesde dat hij opnieuw in de problemen zou komen (“ik was zeer bang dat er iemand van mijn verwanten was van de moekhabarat en dat ik weer in de problemen zou komen”, CGVS, p. 13). Temeer blijkt dat er slechts twee maanden zijn verstreken tussen verzoekers beweerde vrijlating in september 2009 en zijn vlucht op 5 november 2009, op aanraden van de officier.

2.5.3. Indien de vervolgingsfeiten op enige waarheid zouden berusten kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat zijn familie op een andere manier zou hebben gereageerd dan hetgeen verzoeker voorhoudt. Zelfs indien het eenvoudige mensen zijn, en zijn vader slechts een gewoon soldaat zou zijn geweest en zijn broer gewoon het verkeer regelt, mag verwacht worden dat de familie minstens naar een advocaat zou zijn gestapt om te achterhalen waarom verzoeker werd gearresteerd, vermits verzoekers moeder op de hoogte was van het feit dat hij gearresteerd werd; zij was immers getuige van zijn beweerde arrestatie volgens verzoekers verklaringen (CGVS gehoor, p. 11). Bovendien behoort verzoeker tot de alawitische gemeenschap die in Syrië die politieke en militaire macht bezit, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*Who rules Syria? Bashar al-Asad and the Alawi 'Barons'*”, p. 1), zodat zijn familie redelijkerwijs ook de nodige stappen zou hebben ondernomen binnen hun gemeenschap. Dat de staatsveiligheid thans nog zoekt en zijn familie hiervoor lastiggevallen wordt, en elke vorm van protest in Syrië aanzien kan worden als een misdaad tegen de staat en hard wordt aangepakt zijn algemene beweringen van verzoeker die niet concreet worden gestaafd ten aanzien van hem en zijn familie. Welke informatie verzoeker al dan niet kon verstrekken over zijn werkgever is derhalve niet relevant vermits de Raad van oordeel is dat de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de staatsveiligheid / politieke veiligheid verzonnen zijn.

2.5.4. De medische documenten met betrekking tot de letsels die verzoeker heeft aan zijn linkervoet, vormen, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, geen bewijs dat deze het resultaat zouden zijn van de door verzoeker beweerde mishandelingen tijdens zijn detentie. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde attesten omtrent verzoekers “zwakke geheugen”, “nachtmerries” en “slaapproblemen”, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, zoals blijkt uit het voorgaande, en dat derhalve op geen enkele wijze wordt aangetoond dat verzoekers slaapproblemen en nachtmerries te wijten zijn aan de voorgehouden detentie en martelingen. Dat verzoeker een “zwak geheugen” heeft veranderd niets aan het oordeel dat zijn relaas iedere zin voor realiteit mist en derhalve ongeloofwaardig is.

2.6. Het bewijs van identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure. De Raad stelt vast dat verzoeker thans als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit een faxkopie indient van een Syrische identiteitskaart en een Syrisch rijbewijs. Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoeker een beëdigde vertaling van het Frans naar het Nederlands, gedateerd 4 december 2009, van zijn rijbewijs indient en geen enkele verklaring geeft waarom hij de faxkopie en de beëdigde vertaling, die hij aldus in zijn bezit had op het ogenblik van het verhoor, niet heeft voorgelegd en daar zelfs met geen woord over gerept heeft. Verder stelt de Raad vast dat de faxkopie van de identiteitskaart een document betreft afgeleverd op 30.01.1996 en geldig tot 18.12.2003. Dit is volgens de verklaringen van verzoeker zijn eerste identiteitskaart en niet de nieuwe die hij ontvangen heeft na zijn militaire dienst (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, aan faxkopieën kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend vermits deze gemakkelijk te manipuleren zijn door middel van het nodige knip- en plakwerk. Daarenboven stelt de Raad vast, en daargelaten de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de beweerde reisweg via Turkije, dat verzoeker nog altijd zijn paspoort niet indient. Voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan het feit dat al zijn documenten zo goed werden

verborgen door zijn moeder dat zijn familie ze niet meer kon terugvinden en zijn (oude) identiteitskaart intussen toch zou zijn teruggevonden, leest de Raad in het gehoorverslag dat zijn paspoort bij zijn andere documenten verborgen lag (CGVS, gehoorverslag p. 9) zodat het dan ook weinig geloofwaardig is dat enkel verzoekers (oude) identiteitskaart zou teruggevonden zijn en niet zijn paspoort en zijn nieuwe identiteitskaart, afgeleverd na zijn militaire dienst. Door het niet voorleggen van zijn paspoort, minstens een kopie voor te leggen van alle bladzijden van zijn paspoort, ontnemt hij de asielinstanties en de Raad de mogelijkheid te verifiëren of hij zijn paspoort heeft gebruikt voor zijn reis naar België. Dat verzoeker angstig is om zijn originele Syrische identiteitskaart en andere documenten in origineel te laten opsturen en alsnog zal proberen dit te verwezenlijken, is niet afdoende.

2.7. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij door de militaire veiligheidsdienst wordt beschuldigd van collaboratie en van politieke activiteiten van zijn vroegere werkgever, en dat hij daarom vreest gefolterd te worden of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te ondergaan. Echter, naar aanleiding van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS